

Aud și văd

Bragagiu

Aud cum găștele ne strigă
Din starea noastră-nțepenită
Și văd - ghebos burează frigul
În zgribulire rebejită.

Ascult o melodie surdă
Vântul ce stoarce-n ramuri goale,
Iar toamna pală trece udă
În încălțări și pe la poale.

Văd frunzele dorind să zboare
Căzând doar jilave și grele,
Aud porniții ani spre zare
Când înlemnesc prinși în inele.

Și nici o vorbă-a Sfintei Miercuri
Nu-i face liberi să devină,
Încătușați în cercuri-cercuri
De parcă ar purta o vină

De toate pierderile noastre
Cu patima filei ce pică
Din înălțimile albastre
Într-un cernoziom de frică.

Cârduri se duc în unde-unde
Nădăjduind calea ce poartă,
Leaturi în temnițe rotunde
Inelul nupțial își poartă.

Și el simbol deplin devine
Ce leagă timpul și trecutul
Și reușește să îmbine
Sfârșitul și cu începutul.
Victor Bragagiu